

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 277/05
05.04.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Рашића, председника већа, Невенке Важић, др Глигорија Спасојевића, мр Сретка Јанковића и Драгана Јоцића, чланова већа, са саветником Милом Ристић, записничарем, у кривичном предмету против оптуженог **АА**, због кривичног дела неовлашћено стављање у промет опојних дрога из члана 245. став 1. Основног кривичног закона и омогућавање уживања опојних дрога из члана 246. став 1. Основног кривичног закона, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката АБ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Врању К.83/04 од 29.12.2004. године, у седници већа одржаној, дана 05.04.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба браниоца оптуженог АА, а пресуда Окружног суда у Врању К.83/04 од 29.12.2004. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом, оглашен је кривим оптужени АА, због кривичног дела неовлашћено стављање у промет опојних дрога из члана 245. став 1. ОКЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од три године и кривичног дела омогућавање уживања опојних дрога из члана 246. став 1. ОКЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од осам месеци и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од три године и шест месеци, у коју ће му се урачунати и време проведено у притвору почев од 09.09.2004. године, па надаље.

Од оптуженог се на основу одредбе члана 245. став 5. ОКЗ, одузима опојна дрога хероин у количини од 50 грама, која ће се по правноснажности пресуде уништити.

Обавезује се оптужени да суду на име паушала исплати износ од 2.000,00 динара, као и да суду накнади трошкове поступка исплаћене из буџетских средстава суда у укупном износу од 24.880,00 динара, све у року од 15 дана, по правноснажности пресуде и под претњом принудне наплате.

Против те пресуде, жалбу је изјавио:

-бранилац оптуженог, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Врховни суд побијану пресуду укине у делу изреке под 1 у односу на кривично дело из члана 245. став 1. ОКЗ и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање, а у односу на кривично дело из члана 246. став 1. ОКЗ, преиначи и оптуженом изрекне што блажу казну.

Републички јавни тужилац, својим поднеском Ктж.401/05 од 25.02.2005. године, предложио је да се жалба браниоца оптуженог, одбије као неоснована.

Врховни суд је одржао седницу већа, на којој је размотрио све списе предмета, па је по оцени жалбених навода, као и става Републичког јавног тужиоца, датог у напред наведеном поднеску, нашао:

Жалба је неоснована.

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона, на које Врховни суд, као другостепени суд, пази по службеној дужности (члан 380. ЗКП).

Бранилац оптуженог, као основ побијања првостепене пресуде наводи битне повреде одредаба кривичног поступка, које види у чињеници да је пресуда неразумљива, нема разлоге о одлучним чињеницама, противречна сама себи и разлозима образложења пресуде, а Врховни суд овакве жалбене наводе оцењује неоснованим.

Ово због тога, што је пресуда јасна и разумљива, садржи разлоге о одлучним чињеницама из којих се поуздано закључује, како је оптужени АА извршио предметна кривична дела и које је све радње предузео ради извршења истих. Такође, из наведених разлога произилази који докази потврђују одлучне чињенице о извршењу кривичних дела и како је првостепени суд ценио изведене доказе.

Из изреке првостепене пресуде се јасно види да је оптужени, ради продаје на подручју централне Србије, купио у Гњилану 50 грама опојне дроге - хероина, држао је у својој кући, а потом донео у ресторан "ББ" и сакрио у WC, а све у намери да је пренесе у Лесковац, где је намеравао ићи и где повремено живи.

Намера оптуженог да купљену дрогу даље продаје, несумњиво је утврђена изведеним доказима, а потпуно је небитно индивидуално коме је била намењена, ова дрога и по којој цени би је оптужени продао, па су супротни жалбени наводи браниоца оптуженог, оцењени неоснованим.

Поступајући на описан начин, првостепени суд није учинио битне повреде одредаба кривичног поступка, како се то неосновано тврди у жалби браниоца оптуженог.

Жалбом браниоца оптуженог, неосновано се побија првостепена пресуда, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Првостепени суд је правилно оценио изведене доказе и одбрану оптуженог, па је у складу са одредбом члана 352. ЗКП, пресуду засновао на чињеницама и доказима који су изведени на главном претресу и при том, правилно и потпуно утврдио да је оптужени извршио кривична дела која му се стављају на терет, а за своја утврђења првостепени суд је дао одговарајуће разлоге у побијаној пресуди, које прихвата и овај суд.

То што је оптужени повремено уживалац наркотика не доводи у сумњу утврђено чињенично стање и постојање његове намере да дрогу даље продаје, а како је првостепени суд то правилно утврдио анализом одбране оптуженог и изведених доказа.

Правилан је закључак првостепеног суда, да се не може прихватити одбрана оптуженог из истражног поступка, да је дрогу набавио за лично уживање, јер дневно користи један грам хероина, јер да је то тако ову количину хероина би потрошио за 50 дана и не би је имао готово пет месеци, након набављања. Исто тако, неосновани су наводи жалбе да је ову дрогу чувао како би је вратио продавцу због лошег квалитета, како се оптужени брани на главном претресу.

Ово због тога, што је првостепени суд ценио ове наводе оптуженог и правилно нашао да је то нелогично, јер наркоман који два пута дневно користи по 0,5 грама дроге, свакако не би чекао од пролећа па до

08.09.2004. године, да врати лош хероин, већ би то учинио одмах. Овакве разлоге о одлучним чињеницама, прихвата и овај суд.

Дакле, првостепени суд је правилно оценио све изведене доказе, на несумњив начин утврдио да је оптужени АА, извршио кривично дело за које је оглашен кривим, а на начин, у време и под околностима ближе означеним у изреци пресуде.

Првостепени суд је на потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио кривични закон у односу на дела за које је оптужени оглашен кривим, квалификујући његове радње по члану 245. став 1. ОКЗ и члану 246. став 1. ОКЗ, при том дајући за то детаљне разлоге, те се жалбени наводи браниоца о погрешној примени кривично закона, показују неоснованим.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, Врховни суд налази да је првостепени суд правилно утврдио и оценио све околности, релевантне за одређивање кривичне санкције оптуженом, а које је навео у својој пресуди, те применом члана 42. и 43. ОКЗ, утврђена казна у трајању од три године, због кривичног дела из члана 245. став 1. ОКЗ и утврђена казна затвора у трајању од осам месеци, због кривичног дела из члана 246. став 1. ОКЗ, те је применом члана 48. ОКЗ, изречена јединствена казна затвора у трајању од три године и шесте месеци, уз урачунавање времена проведеног у притвору (члан 50. ОКЗ), сразмерна је тежини извршених кривичних дела, степену кривичне одговорности оптуженог као извршиоца и представља одговарајућу и нужну меру за остваривање сврхе кажњавања предвиђене чланом 33. ОКЗ, у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 5. став 2. ОКЗ, како то правилно налази првостепени суд.

Стога су жалбени наводи браниоца оптуженог о изрицању блаже казне оптуженом, оцењени неоснованим, имајући у виду да се жалбом браниоца оптуженог не указује на околности које би оправдале такав предлог.

Са изнетих разлога, а на основу члана 388. ЗКП, Врховни суд је одлучио, као у изреци пресуде.

Записничар, Председника већа

судија,

Мила Ристић, с.р. Слободан Рашић, с.р.

За тачност отправка

ан